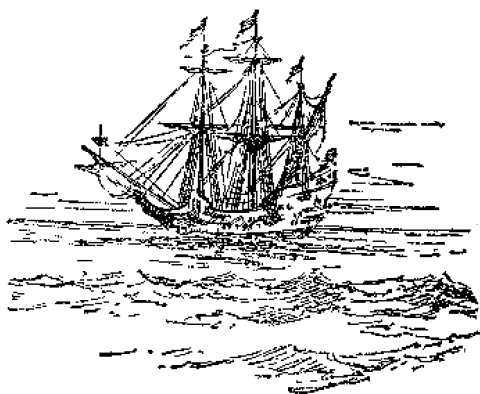

Джек Лондон

ПЛАВАНЕ с „Ослепителни“

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Джек Лондон
Плаване с „Ослепителни“, повест, 172 стр.
Превод: Красимира Абаджиева

Морската приключенска повест на Джек Лондон „Плаване с „Ослепителни“ има автобиографична основа и дава представа за формирането на „американския национален характер“; за противоречието между официалното училище, възпитавашо в послушание и покорство, и живота на възрастните, сред които попада току-що стъпващия на краката си юноша. Джон Бронсън, момче от състоятелно буржоазно семейство, провалил се на всички изпити, но представил се добре в ученическите сбивания, решава да напусне училище и да усвои науката на отчаяните авантюристи рибари. Джон се сближава с малолетния моряк Фриско и си поставя за цел да помогне на другаря си да намери достойно място в живота.

На момчетата им провървява – те по чудо не загиват по време на разразилия се безпощаден щорм, докато другите два пиратски кораба намират последното си пристанище на дъното на океана. Това е повест за мъжествени, смели и силни хора, за любовта към живота и суровата природа.

За поръчки на книги от сайта www.paritetbg.com
20 % отстъпка.

© Предпечатна подготовка Паритет ООД
Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-400-5

ЗА АВТОРА

Известният американски писател Джек Лондон (псевдоним на Джон Грифит) е роден на 12. I. 1876 г. в Сан Франциско, починал на 22. XI. 1916 г. в Глен Елън. Лондон е фамилното име на втория му баща – разорил се фермер.

Цялостното му творчество обхваща четиресет и девет тома проза, драми и очерци. Най-значителни са романите му „Дъщерята на снеговете“, „Морският вълк“, „Хора от бездната“, „Желязната пета“, „Сияйна зора“, „Мартин Идън“; повестите „Дивото зове“ и „Белия зъб“, сборниците с разкази „Синът на вълка“, „Разкази от Южните морета“ и др.

Герои на произведенията на Джек Лондон са силните и мъжествени хора, готови да се притекат на помощ на другарите си, способни на голяма и

истинска любов. Изразител на класовото съзнание на пролетариата, писателят с право се смята за един от водещите представители на социалистическата литература в САЩ. Проблемите, върху които той се спира в своите творби, по-късно намират място в книгите на следващите същата традиция известни американски писатели Теодор Драйзър, Ърнест Хемингуей, Джон Стайнбек и др.

ГЛАВА I

Брат и сестра

Те притичаха през искрящия пясък, оставили зад гърба си океана, и като стигнаха пътя, метнаха се на колелата, за да се спуснат още по-бързо по зелените алеи на парка. Бяха трима – три момчета, облечени в три ярки пуловера, които „гонеха“ по велосипедната пътека така опасно доближили критичната скорост, както обичат да правят момчетата в ярки пуловери. Може би дори я бяха превишили. Това си помисли един конен полицаи от охраната на парка, но не беше сигурен и се задоволи само с предупреждение, когато префучаха край него. Те веднага се подчиниха на предупреждението и също така веднага го забравиха след първия завой, което пак е обичайно за момчетата с ярки пуловери.

Излитайки през входа на парка Голдън Гейт, те навлязоха в Сан Франциско и поеха по дългия наклон на спускащите се хълмове със скорост, която караше минувачите да обръщат тревожен поглед подире им.

Ярките пуловери се носеха из градските улици, завиваха и обикаляха, за да не изкачват по-големите стръмнини, а когато изкачването бе неизбежно, всеки от тях правеше невъзможното, за да стигне пръв върха.

Момчето, което най-често усилваше темпото, водеше бясната надпревара и бе инициатор на всички номера, бе наричано от приятелите си Джо. Той бе главатар, водач – най-весел и храбър в групата. Но когато навлязоха в квартала „Уестърн едишън“ сред просторните и удобни резиденции, Джо започна да се смее по-тихо и по-нарядко, като накрая несъзнателно изостана. При пресечката на „Лагун“ с „Вальехо“ приятелите му завиха надясно.

– Всичко хубаво, Фред – викна Джо, като изви кормилото вляво. – Всичко хубаво, Чарли.

– До довечера! – отвърнаха те.

– Не, няма да мога.

– Е, хайде сега!

– Не, трябва да зубкам. Всичко хубаво!

Когато продължи сам, лицето му помръкна и в очите му се появи неясна тревога. Започна да си подсвирква решително, но свиркането постепенно заглъхваше, докато се превърна в тъничък и сломен звук, който спря напълно при приближаването му по входната алея към голяма двуетажна къща.

– Ей, Джо!

Той се подвоуми пред вратата на библиотеката. Знаеше, че Беси е вътре и прилежно си учи уроци-

те. А сигурно вече свършваше, защото винаги успяваше да се приготви преди обяд. До това време едва ли имаше повече от няколко минути. Колкото до собствените му уроци, не ги беше поглеждал. Тази мисъл го ядоса. Достатъчно лошо е сестра ти – при това две години по-малка от тебе – да бъде в твоя клас, но пък постоянно да е с цяла конска дължина напред в учението е вече прекалено. Не че бе тъп, най-добре от всички знаеше, че не е. Но някак си – не знаеше точно защо – други неща заемаха мислите му и обикновено ходеше неподготвен.

– Джо, влез, моля те. – Този път в гласа ѝ имаше едва доловима жална нотка.

– Какво искаш? – попита той, като рязко дръпна завесата. Каза го грубо, но в следващия миг полусъжали за това, защото видя тъничкото малко момиче, загледано в него с предани очи иззад голямото, отрупано с книги писалище. Стоеше свита, хванала молив и бележник, в едно кресло с такива разточителни размери, че изглеждаше още по-нежна и крехка, отколкото беше в действителност.

– Какво, сестричке? – попита той по-меко, като застана до нея.

Тя взе ръката му в своята, притисна я до бузата си и се сгуши до него.

– Какво има, Джо, миличък? – попита тя тихо. – Няма ли да ми кажеш?

Той не отговори. Стори му се нелепо да изплаква болките си пред своята по-малка сестра, па ма-

кар и бележките ѝ да бяха по-високи от неговите. Нелепо му се стори и дето по-малката сестра иска това от него. „Колко е нежно лицето ѝ!“ – помисли си Джо, докато тя ласкаво притискаше ръката си до неговата. Само да можеше да се откъсне от нея – толкова глупаво бе всичко! Обаче щеше да я обиди, а опитът му показваше, че момичетата се обиждат лесно.

Тя разтвори пръстите му и го целуна по дланта. Сякаш розов цвят падна там – това бе нейният начин да повтаря въпроса си.

– Няма нищо – отвърна Джо решително, а после ни в клин, ни в ръкав изтърси: – Татко!

Сега тревогата му премина и в нейните очи.

– Но Джо – започна тя, – татко е толкова добър и мил. Защо не се опиташ да му угодиш? Не иска много от тебе, пък и за твое добро е. Не е да си някой глупак като други момчета. Само да беше поучил малко...

– Айде и ти! Пак конско! – избухна Джо и грубо издърпа ръката си. – Даже и ти започваш да ми четеш конско. Предполагам, че следващите ще бъдат готвачът и конярят.

Пъхна ръце в джобовете и си представи едно унило и безнадеждно бъдеще, пълно с непрестанни и безбройни опиявания.

– Затова ли ме извика? – попита той, като се готвеше да излезе.

Тя пак хвана ръката му.

– Не, не затова, само че ми се видя така притеснен, че си помислих дали... – Гласът ѝ секна, за да започне отново по-бодро: – Исках да ти кажа, че замисляме идната събота да прекосим залива до Оукланд и да направим излет в планината.

– Кой ще бъдат?

– Миртъл Хайъс...

– Какво! Тая малка мухла? – прекъсна я Джо.

– Не мисля, че е мухла – отвърна Беси с жар. – Тя е едно от най-милите момичета, които познавам.

– Коего не означава много, ако се имат предвид познатите ти момичета. Но карай нататък. Кой са останалите?

– Пърл Сейтър и сестра ѝ Алис, и Джеси Хилбърн, и Сади Френч, и Една Гротърс. Това са момичетата.

Джо подсмръкна презрително.

– Кой ли пък са мъжете тогава?

– Морис и Феликс Клемънт, Дик Скофийлд, Бърт Лейтън и...

– Тия стигат. Все сукалчета.

– Аз само исках да те покая с Фред и Чарли – каза тя с треперещ глас. – Затова те повиках.

– И какво смятате да правите? – попита той.

– Ами ще походим, ще берем диви цветя – сезонът на маковете е в разгара си, – ще обядваме на някое красиво местенце и после... после...

– Ще си се приберете у дома – завърши Джо вместо нея. – Компания мамини дечица, това сте

вие – додаде той рязко. – И програмата същата. Без мене, ако обичаш.

Тя присви треперещите си устни и храбро продължи борбата.

– А ти какво би предпочел?

– Аз бих взел Фред и Чарли и бихме отишли някъде, и бихме правили нещо – каквото и да е.

Спря и я погледна. Тя търпеливо чакаше да продължи. Джо съзнаваше своята неспособност да изрича с думи какво чувства и какво иска и всичките му тревоги, и общата му неудовлетвореност се надигнаха и го завладяха изцяло.

– Ти не можеш да разбереш! – избухна той. – Не можеш. Ти си момиче. Харесва ти да си важна и издокарана и да имаш добро държание, и да си първа в училище. Не обичаш опасности, приключения и тям подобни неща, не обичаш момчета, които са с лоши обноски, близки до живота, не щеш да дружиш с тях. Ти харесваш хрисими малки момчета с бели якички, винаги с чисти дрешки, винаги сресани, които обичат да си стоят вътре през междучасията и учителят да ги потупва по рамото и да им разправя колко са добри в учението. Хрисими малки момчета, които никога нямат и драскотина по себе си, които са твърде заети с ходене насам-натам, с бране на цветя и обеда с момиченца, за да могат да се издраскат. О, известни са ми такива – страх ги е от собствената им сянка и куражът им е колкото на коя да е овца. Това са те – овце. Е, аз не съм овца

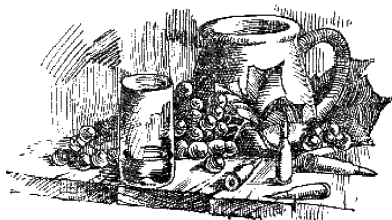
и там е цялата работа. И не искам да идвам на тоя излет. Нещо повече – няма да дойда.

Сълзи изпълниха кафявите очи на Беси, а устните ѝ трепереха. Това го ядоса без причина. Защо изобщо на света има момичета? Вечно циврят, вечно ти се месят, вечно ти правят сцени. Никаква полза няма от тях.

– Човек не може нищо да ти каже, без да се разревеш – започна той, като се мъчеше да я успокои. – Ами че аз нямах нищо лошо наум, сестричке. Честна дума. Аз... – Той спря безпомощно и сведе поглед към нея.

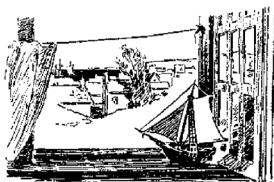
Тя ридаеше, като в същото време трепереше от усилието да овладее риданията си, а по бузите ѝ се стичаха едри сълзи.

– О, вие момичета! – извика Джо и ядосан излезе от стаята.

ГЛАВА II

Драконовски реформи

Няколко минути по-късно, все още ядосан, Джо слезе за обяд. Хранеше се мълчаливо, макар че баща му, майка му и Беси водеха оживен разговор. „Това е то – сподели с чинията си вбесеният Джо – преди малко реве, а сега цялата се е размазала в усмивка. Е, той така не може. Ако имаше нещо достатъчно важно, за което да плаче, можеш да бъдеш сигурен, че не би го преглътнал дни наред. Момчетата са лицемерни, там е цялата работа. Те не изпитват и една стотна от онова, за което казват, че плачат. Ясно е като бял ден. Изглежда, правят сцени просто защото им доставя удоволствие. Приятно им е да правят другите нещастни, особено момчетата. Затова си и пъхат носа навсякъде.“

Джо разсъждаваше така дълбокомислено, като не вдигаше поглед от чинията и отдаваше на храната дължимото – човек не може да пренебрегне от „Клиф хауз“ до „Уестърн едишън“ през парка, без да изгладнее като вълк.

От време на време баща му отправяше по някой леко загрижен поглед. Джо не забелязваше тези погледи, но Беси ги улови до един. Мистър Бронсън бе мъж на средна възраст, добре сложен и набит, но не пълен. Лицето му бе като издялано, с квадратна брадичка и сурови черти, макар погледът да бе мек, а около устата да имаше бръчки, които говореха по-скоро за усмивки, отколкото за строгост. Не бе необходимо човек да се вглежда много, за да открие приликата с Джо. И двамата имаха еднакви широки чела и еднакви волеви брадички. Очите им, като се има предвид разликата в годините, си приличаха като две капки вода.

– Как вървят работите, Джо? – попита най-накрая мистър Бронсън. Обядът бе свършил и всички се готвеха да станат от масата.

– Знам ли? – отвърна Джо безгрижно и после добави: – Утре ще имаме изпит. Тогава ще разбере.

– Къде отиваш? – попита майката, когато той тръгна да излиза. Тя бе стройна, грациозна жена, от която Беси бе взела кафявите очи и нежните обноски.

– В стаята си – отвърна Джо. – Да уча.

Майката нежно разроши косата му, наведе се и го целуна. Мистър Бронсън му се усмихна доброжелателно, докато излизаше, и Джо бързо заизкачва стълбите, решен да учи усилено, за да се справи с изпита на следващия ден.

Като влезе в стаята, заключи вратата и сед-

на зад бюрото, подредено по най-удобния според едно момче начин за учене. Погледът му пробяга по учебниците. Денят щеше да започне с изпит по история, значи тя бе на първо място. Отвори учебника на прегънатата страница и зачете:

„Наскоро след Драконовските реформи между Атина и Мегара избухнала война по повод на остров Саламин, за който претендирали и двата града...“

Това е лесно. Но какви са тия Драконовски реформи? Трябва да ги потърси. Бе настроен много ученолюбиво, докато прехвърляше предишните страници, но стана така, че погледът му прескочи над ръба на книгата и видя върху един стол маска за бейзбол и кечерска ръкавица¹. Не трябваше да губят оня мач миналата събота, помисли си Джо, нито пък щяха да го загубят, ако не беше тоя Фред. Искаше му се Фред да не беше изпортил онзи удар. Той можеше да улови сто трудни топки поред, но дойдеше ли време за решителната точка, изпускахе и детско балонче. Трябваше да го изпрати на полето, а на първа база да сложи Джоунс. Но пък Джоунс бе така нервен! Можеше да улови всяка топка независимо от това в колко критична фаза е играта, но никой не бе в състояние да предскаже какво ще направи с топката, след като я завладее.

Джо се сепна. Ама че начин да се учи история!

---

¹ Кечер – в бейзбола играчът, който стои зад играча с бухалката. – Б. пр.

Заби нос в книгата: „Наскоро след Драконовските реформи...“. Прочете изречението три пъти и си спомни, че не бе прочел за Драконовските реформи.

На вратата се почука. Джо шумно прелисти страниците, но не отговори.

Чукането се повтори и до ушите му стигна гласът на Беси:

– Джо, миличък!

– Какво искаш? – попита той. И преди да успее да получи отговор, бързо добави: – Вход забранен. Зает съм.

– Дойдох да видя дали не мога да ти помогна – каза тя умолително. – Аз съм напълно готова и си помислих...

– Разбира се, че си напълно готова! – кресна Джо. – Ти винаги си напълно готова!

Улови главата си с две ръце, за да задържи поглед върху книгата. Само че маската за бейзбол му пречеше. Колкото повече се мъчеше да задържи вниманието си върху историята, толкова по-ясно си представяше маската, легнала върху стола, и всички игри, в които бе взела участие.

Така нищо няма да стане. Джо решително захлупи книгата върху бюрото и отиде до стола. С бързо движение смете и маската, и ръкавицата под леглото, така силно, че чу как маската отскочи от стената.

„Наскоро след Драконовските реформи между Атина и Мегара избухнала война...“